

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a black tuxedo with a white shirt and black bow tie stands on the left, looking towards a woman on the right. The woman is wearing a vibrant red, backless gown and a large, ornate diamond necklace. She has her hand on her hip and is looking back at the man. They are in a grand, arched hall with warm lighting and several chandeliers hanging from the ceiling.

Annie Westová
Hříšníkovo
vykoupení

ANNIE WESTOVÁ

HŘÍŠNÍKOVO
VYKOUPENÍ

PŘEKLAD

PETRA TCHOŘOVÁ

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědni za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

HŘÍŠNÍKOVO VYKOUPENÍ

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:

The Sinner's Marriage Redemption

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:

Petra Tchořová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2015 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Hříšníkovo vykoupení, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3023-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-3024-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-3025-7 (PDF)

PROLOG

Do klidné noci zaburácelo startující auto a přerušilo ticho, které si po ruchu Londýna Flynn tolik užíval.

Dlouhým krokem se vydal na procházku po okolí venkovského sídla Michaela Cavendishe a jediné zvuky, jež tu očekával, bylo houkání sovy nebo šustot drobných živočichů v trávě. Byl příliš daleko od velkého domu, než aby ho rušil hluk výroční zimní oslavy u Cavendishových.

Auto zaburácelo blíž, za prudkým ohybem dlouhé cesty. Flynn přidal do kroku, najednou zbystřil. Auto nezačalo brzdit včas, aby zatáčku vybralo.

Tou dobou už ticho noci rozbilo zneklidňující skřípění a náraz. Flynn se rozběhl.

Mraky zakrývající měsíc se rozdělily a on pospíchal kolem křoví v zoufalém návalu adrenalinu. A už byl tam – otevřený kabriolet v podivném úhlu zabořený čumákem do tmavého listí. Měsíc se odrážel od úlomků skla, které mu křupaly pod nohama.

Flynn se ale díval jen na sedadlo řidiče. Na postavu zápolící s dveřmi. Měsícem postříbřené vlasy spadaly na bledá, holá ramena a paže, na nichž byly skvrny, nejspíš od krve. Srdce mu bušilo, i když se mu trochu ulevilo. Alespoň je při vědomí.

„Nehýbejte se.“ Musel se přesvědčit, jak vážná jsou její zranění, a to rychle.

„Kdo je tam?“ Žena se okamžitě stáhla od dveří.

Nemohla to být malá Ava Cavendishová. Ne v těch těsných, hluboce vykrojených večerních šatech. Ne s tím pěkným poprsím.

„Kdo je tam?“

Tentokrát v jejím hlase Flynn zaznamenal ostrý nádech strachu. Už se snažila vylézt z auta druhou stranou, ale zachytily se jí dlouhé šaty.

„Avo? To je v pořádku. To jsem já, Flynn Marshall.“ Došel mezitím ke dveřím řidiče, ale nešly vypáčit. Plech byl zprohýbaný. Zmocňoval se ho pocit marnosti.

„Flynn? Syn pana Marshalla?“

Mumlala a v hlase měla úzkost. Nebylo snad mumlání nebezpečným příznakem?

„Ano, Flynn.“ Mluvil konejšivým hlasem, jak se snažil vyvolat zamlžené vzpomínky. „Znáte mne.“

Prudce vydechla povzdech úlevy. Mumlala si něco polohlasem. Zachytil slovo bezpečí.

Flynn se zamračil. „Samozřejmě, že jste se mnou v bezpečí.“

Vyrůstali na panství. Ava ve velkém domě a on s rodiči ve stísněné chalupě.

„Tady. Tudy.“ Musel ji dostat pryč od auta. Necítil sice benzin, ale nechtěl riskovat.

Bez ohledu na zranění mohla hýbat nohama a rukama. Už se jí podařilo kleknout si na sedačce.

Zkroutila se a na zem spadla lahev.

Odkdy Ava pila šampaňské? Muselo jí být sotva – v duchu rychle počítal – sedmnáct. Navíc ta Ava, kterou znal, byla příliš zodpovědná, než aby pila a pak řídila, dokonce ani z mladické vzpurnosti ne.

„Určitě jste Flynn?“ Zamyšleně se zamračila a posadila se na paty. „Vypadáte jinak.“

Ava ho nikdy neviděla v obleku nebo v něčem tak drahém, jako byl kašmírový kabát. Při návštěvách matky se převlékal do ležérnějšího oblečení. Dnes

měla matka celou noc pracovat ve velkém domě, a tak přijel pozdě večer a vydal se na procházku, aby si po jízdě pročistil hlavu. A aby se rozloučil. Možná to byla jeho poslední návštěva. Konečně matku přesvědčil, aby se odstěhovala z Frayne Hall.

„Rozhodně to jsem já, Flynn.“ Natáhl ruce a vzal ji do náruče, aby ji opatrně zdvihl a vytáhl. Když ji ale chtěl postavit na zem, pevně se držela.

„Musíte mi něco slíbit.“

Doširoka rozevřené jasné oči se leskly a upíraly se na něj tak, až ho něco ostře dloublo v útrobách.

„Slibte, že mě neodvedete zpátky.“

„Potřebujete pomoc. Jste zraněná.“ Některé tmavé šmouhy na její bledé kůži se rozmazaly. Krev. Sakra! Musel ji dostat odsud pryč a podívat se, jak vážná jsou její zranění.

„Vy mi můžete pomoci. Jenom vy.“

Vzhlížela k němu a špulila pusy a její rty dokonce i ve slabém měsíčním světle působily vábivě. Ke svému zděšení ucítil typicky mužskou reakci.

„Prosím?“

Zamrkala a zaznamenal, že se jí oči zalévají slzami.

Sevřel ji pevněji a statečně ignoroval skutečnost, že z malé Avy vyrostla svůdná žena.

„Samořejmě, že vám pomůžu.“

„A slibujete, že mě neodvedete zpátky?“

Z toho, jak na něj upírala oči a jakou měla úzkost v hlase, se mu ježily vlasy na zátylku.

Nezněla jako opilá. Spíš to znělo vystrašeně.

Zamračil se a sám sebe se pokoušel přesvědčit, že se mu to jen zdá. Nejspíš jen nechtěla dostat kázání. Nabourala drahé auto a před jízdou pila. Ano, její otec se bude rozčilovat. Přitom ale Flynn věděl, že jakkoliv byl Michael Cavendish děsivý zaměstnavatel, byl to člověk milující rodinu. Ava se neměla čeho obávat.

„Slibte mi to!“ Její stoupající hlas plnilo zoufalství.

Flynn se podíval k velkému domu, svítícímu v dálce. Nikdo pro ni nešel, možná ani nevěděli, že odešla. Povzdechl si.

„Slibuju. Alespoň prozatím.“ Vzal ji do matčiny chalupy, aby se podíval, jak vážná jsou její zranění a rozhodl se, jestli ji má vzít do nemocnice a zavolat jejímu otci – tomu poslednímu člověku na světě, s kterým by chtěl mluvit.

„Děkuju vám, Flynnne.“

Usmála se a opřela si o něj hlavu. Její vlasy ho šimraly na bradě a kolem se vznášela vůně růží a ženskosti.

„Vždycky jsem vás měla ráda. Věděla jsem, že vám můžu věřit.“

Když Ava vstoupila do útulné kuchyně koupající se v ranním slunci, zakřenila se. Nebylo to tím, že by světlo tak dráždilo její bolavou hlavu, jako spíš skutečností, že odhalí to, co viděla v maličkém zrcadle v koupelně. Kruhy pod očima. Odkrvené rty, tak bledé, když si setřela jasně červenou rtěnku. Bledou kůži plnou drobných škrábanců.

Až moc bledou.

Snažila se popotáhnout si živůtek tak, aby se trochu víc zakryla, ale moc to nepomohlo. Šaty byly navržené tak, aby toho víc ukazovaly, než zakrývaly.

Ta zbabělá část v ní si přála, aby se jí podařilo vyklouznout, aniž by ji Flynn viděl. Byl báječný, skutečná opora, ale co si o ní asi tak musel myslet? Nabourala auto, odmítala zavolat otci a nemínila se hnout z chalupy jeho matky. Zatajila dech. Bude se muset dnes ráno setkat i s paní Marshallovou?

„Bolí vás hlava? Mám tady prášky proti bolesti.“

Ava se otočila. Flynn tam stál, vysoký, temný a skličujícím způsobem přitažlivý. Zamyšleně a ustaraně si

ji prohlížel. Podal jí sklenici s vodou a nějaké léky. Její pošetilé srdce se zachvělo při pouhém pohledu na něj.

Zastyděla se. Očekával, že bude mít kocovinu. Mohlo to snad být ještě horší?

Přemítala, jestli si o ní myslel, že takové věci dělá pořád. Myslel si, že byla na divokém večírku? Zachvěla se.

Pak si jen pamatovala, jak ji jemně vmáčkł do sedadla zabalenou do něčeho teplého kolem ramen. Vonělo to. Jako svěží les po dešti. Jako Flynn. Zhluboka se nadechla a jeho mužná vůně jí stoupala přímo do hlavy.

„Díky.“

Ava se mu podívala do tmavých očí a znovu ucítila ten důvěrně známý záchvěv vzrušení, než odvrátila pohled. Působil na ni. Od dětství ji to k Flynnovi přitahovalo, ačkoliv byl o sedm let starší. Přitahoval ji nádechem dobrodružství i jeho laskavost.

Ale poslední dobou Ava ztrácela řeč tváří v tvář tomu, jak sebejistý a pohledný muž se z něj stal. Přitahovala ji dokonce i jeho nedbalá chuze. Tušil snad, že se jí z něj pokaždé rozbuší srdce? Že taje, jakmile se na ni podívá těma záhadnýma tmavýma očima? Že někdy sní...

„Vodu si dám ráda, děkuji.“ Použila veškerou svou sebekázeň, aby dala najevo jistotu, kterou necítila, a přijala od něj sklenici vody a prášky proti bolesti hlavy. Předstírala, že je úplně normální sedět tady v poničených večerních šatech, ve kterých byla polonahá.

„Je vaše matka doma?“

„Ne. Když je v domě velká oslava, spí tam. Kvůli snídani musí vstávat brzy.“

Ava přikývla a snažila se nemyslet na to, co se právě teď děje nahoře ve Frayne Hall.

„Jste připravená si promluvit o včerejšku, Avo?“

Flynn mluvil potichu a velmi jemně, jeho hlas ji

hladil na kůži jako hebký samet. Milovala zvuk svého jména z jeho rtů. Nesměla se tím ale nechat rozptylovat.

„Děkuji, že jste mi pomohl.“ Postavila sklenku na kuchyňský stůl. „Je na čase se vrátit.“

„Jdete do Hall?“ zamračil se. „Včera v noci by vás tam nikdo nedostal ani párem volů.“

„Včera v noci jsem to nebyla já.“

„Nechcete o tom mluvit? Byla jste velmi rozrušená.“

Ztuhla. Co přesně říkala? Bylo by nesnesitelné, kdyby Flynn zjistil, proč včera v noci tak bezhlavě ujížděla z Hall.

„Avo? Vy mi nedůvěřujete?“ Přidřepł si vedle ní. Vypadal tak přitažlivě, tak silně, že se mu na okamžik chtěla se vším svěřit.

Instinktivně natáhla ruku, aby se dotkla jeho lesklých, tmavých vlasů. V posledním okamžiku se zastavila. Nemohl vyřešit její problémy. To může jen ona sama.

„Samozřejmě, že vám důvěřuju.“ Byl to jediný muž, jemuž důvěřovala. „To, jak jste mi včera v noci pomohl... Nemůžu vám ani říct, co to pro mne znamená.“ Nasadila úsměv. „Teď už ale opravdu musím jít.“

Bylo na čase vyslechnout si kázání. Sama.

PRVNÍ KAPITOLA

O sedm let později

Flynn se opřel na židli a nechal se pohltit stínem, zatímco pozoroval turisty na přídi lodi. Dychtivě klábosili a nakláněli se nad Seineu, aby docílili dokonalého snímku Paříže v pozdně odpoledním slunci.

Jen jedna postava byla osamělá jako on. Posunula si sluneční brýle nahoru, odhrnula zlatavé vlasy v barvě zralé pšenice a odkryla tak broskvově smetanový srdčitý obličej.

Souměrné rysy, rovný nos a ústa až příliš široká, než aby byla skutečně krásná, nic, co by mělo upoutat jeho pozornost. Přesto byl náhle napjatý.

Když Avu něco zaujalo, její obličej vždy dostal zvláštní půvab. Usmála se, když míjeli Notre Dame, a její výraz potěšeně ožil.

Když ji viděl naposled – té noci, když zůstala v domku jeho matky poté, kdy v noci nabourala auto –, měla v sobě ještě stále nádech svého mládí, jakkoliv už měla ženské tělo. Cítil se tehdy provinile, když ucítil, že ho přitahuje. Tentokrát, když jí bylo čtyřiaadvacet, vyrýsovaly se jí vysoké lícní kosti a dodaly její tváři na výrazu a eleganci, které její bezstarostný úsměv jen podtrhoval...

Přesto ho síla vlastní reakce překvapila. Tohle nečekal. Rezonovala v něm a zrychlovala mu tep.

Zamračil se a snažil se ten pocit pojmenovat. Ano, přitahovala ho. Byla to pohledná žena. Ovšem v džínsech a zářivé květované košili nebyla tak docela jeho obvyklý typ. Dával přednost ženám vyzařujícím oslnivé kouzlo a nenápadně rafinovaným. Ale Ava by to také dokázala. Narodila se k tomu a byla k tomu vychována. Cítil uspokojení. Konečně ta pravá. Dokonalá žena. Věděl, že to bude dokonale fungovat.

Sledoval, jak si všimla objímající se dvojice na nábreží a smutně se pousmála.

Došel až k ní, zastavil se a podíval se na ni. Zdvihla k němu oči modré jako krásné letní odpoledne v Anglii. V břiše mu vybuchla vlna horka, rychlá a vystřelující nízko, která ho přinutila nasát vzduch.

„Flynn?“

Hlas měla zastřený. Překvapený. Libozvučný.

Usmál se. Byl šťastný muž.

O týden později se Flynn znovu díval do posmutnělých nebesky modrých očí, a když ho Ava vzala za ruku, ucítil narůstající vlnu potěšení. Štíhlé prsty se propletly s jeho. Majetnický je ovinul. Jo!

Vypadala tak zklamaně, že odjíždí, ale zároveň odhodlaně nedat to najevo. V duchu zaklel, byl už tak blízko.

„Samozřejmě, že musíte odjet.“ Přikývla, jako by tím chtěla vynahradit nedostatek nadšení. „Potřebuji vás v Londýně.“

„Já vím.“ Ačkoliv se jeho podnik značně rozrostl, raději držel prst na tepu dění, než aby delegoval pravomoci.

„Mimochodem,“ zdvihla bradu, „zítra odjíždím do Prahy.“

Tušila, kolik toho prozrazuje ten sevřený odhodlaný úsměv a roztoužené oči? To, jak se nakláněla, jako

by ho vybízela, aby ji vzal do náruče a přitiskl k sobě blíž?

Znovu ucítil uspokojení. Možná nakonec jeho vynucená nepřítomnost nebude až taková pohroma. Možná bude pracovat v jeho prospěch.

DRUHÁ KAPITOLA

Ava studovala v průvodci a říkala si, že je možná dobře, že bude moct prozkoumat Prahu sama. Uvidí toho víc a nebudou ji rozptylovat Flynnovy tmavé oči a potutelný úsměv.

Z týdne v Paříži si vybavovala jen rozmazanou stopu vzrušení a potěšení. Něco ve stylu romantického snu.

Ale věděla, že to nebude trvat věčně. Sny nikdy netrvají.

Když Flynnu odvolali do Londýna, rozloučili se, aniž by plánovali další setkání. Šeběhlo se to tak rychle, že jí to došlo teprve ve chvíli, když sledovala jeho široká ramena prodírající se davy lidí na Champs-Élysées a obdivné ženské pohledy upírající se za ním.

Neřekl nic o jejich budoucnosti. Byla snad jen vhodnou společnicí na dovolenou?

Ava sevřela rty. Bylo trapné cítit takový nápor touhy. Přesto nedokázala potlačit povzdech. Paříž byla nejkouzelnějším zážitkem jejího života. Zůstal, když dokončil práci a schůzky, jen aby mohl být s ní, a několikadenní pracovní cestu si prodloužil na týdenní pobyt.

Postav se k tomu čelem, Avo. Byl to jediný kouzelný zážitek, jaký jsi kdy měla. Pohádky nejsou nic pro tebe.

Přinutila se prohlížet si průvodce, číst o pražské defenestraci, během níž rozlícení lidé vyhodili tři muže z okna.

Defenestrace. Takové nabubřelé slovo. Připomínalo jí jejího otce. Ne, že by se snad Michael Cavendish dopustil nějakého napadení. Jeho specialitou byly spíš zákulisní manipulace.

Ava zaklapla knihu.

Řadě lidí by se žilo mnohem lépe, kdyby už před lety někdo defenestroval Michaela Cavendishe.

„Avo.“

Ztuhla. Určitě si ten tichý hlas připomínající hořkou čokoládu a vyzrálé portské jen představovala.

Dnes ráno vstala celá uzardělá a vzrušená, a právě tenhle hlas jí zněl v hlavě. Rozespale natáhla ruku a napůl uvěřila, že udělala to, čeho se v Paříži neodvážila.

„Avo?“

Trhla hlavou vzhůru, pak znovu... a tam stál on – jako odpověď na přání, které se ani neodvažovala vyslovit.

Stál tam, nenuceně elegantní v okouzlujícím ležérním oblečení, a díval se na ni s tím provokativním náznakem úsměvu na rtech. Naprosto dokonalý vzhled a fascinující náznak neznáma dělaly z Flynna Marshalla nejpodmanivějšího a nejpritažlivějšího muže, jakého kdy potkala.

Nebo ji možná rozechříval lesk v jeho trnkových očích. Záblesk sdíleného tajemství, zvláštního pouta.

„Flynn? Ne, tomu nemohu uvěřit!“ Samou radostí nemohla skoro dýchat.

Jako by zmizely všechny ty roky, kdy se učila skrývat pocity a ukazovat světu jen pečlivě připravenou okouzlující tvář.

Před Flynnem tuhle fasádu nepotřebovala. Věděla, že s ním je v naprostém bezpečí.

„Proč jste se mračila? Vypadala jste zachmuřeně.“

Dlouhým prstem jí přejel po čele a něco v hrudi jí poskočilo. Ava si říkala, že to jistě nebylo srdce, ale vlastně to bylo celkem jedno.

Flynn tu byl s ní!

To nemohla být náhoda. Neměl vůbec v plánu navštívit Prahu. Měl práci v Londýně.

„Avo?“

Zamrkala. „Vypadala jsem zachmuřeně?“ Myslela na svého otce, žádný div, že se mračila. „Zrovna jsem četla průvodce. Víte, že tady došlo k defenestraci? K té druhé. První proběhla na Staroměstské radnici.“

Neplácá moc? Nejspíš ano. Bylo těžké se soustředit, když tu stál Flynn a hltal ji očima. Celá se napjala a bradavky se začaly tlačit na krajkovou podprsenku.

V Paříži se na ni určitě nedíval tak hladově. Kdyby ano, možná by překonala letité zábrany a pozvala ho...

„Možná je to takový národní zvyk... házet lidi z okna.“

V tichém hlase měl smyslný náznak pobavení a Ava cítila jeho ozvěnu v sobě. Nebo to možná byla reakce na jeho dřevitou vůni, jakou mohl mít jedině on. Dělal s ní podivné věci.

„Ale zdá se mi, že Češi jsou jinak celkem přátelští lidé,“ řekla.

„Kdo ví? Možná mají v hloubi duši skryté pohnutky.“

Jako Flynn.

Většinu z minulého týdne strávili společně v Paříži a Ava cítila takové propojení jako ještě s žádným mužem. Možná proto, že ho znala od mládí – byl to starší, fascinující chlapec ztělesňující pro ni vysněnou svobodu. Když to nejvíc potřebovala, byl jejím skutečným přítelem. Nikdy mu nezapomene jeho laskavost té noci po otcově večírku.